

Arrest

nr. 186 632 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer S. J. S. wordt op 31 juli 2012 door de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Verzoekster dient op 7 april 2016 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot – de heer S. J. S. – in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 augustus 2016 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011;

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 07/02/2016 voor een huwelijk afgesloten op 04/04/2011.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden zij opgesteld op basis van eenvoudige mondelinge verklaringen;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat de heer [S. S. J.] in zijn asielaanvraag daterende van 17/01/2012 naar eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn. De man meldt wel een verloofde te hebben sinds [E.] genaamd.

Overwegende dat de heer [S.] de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat “hij zich blootstelt aan vervolging op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen”.

Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend op naam van [A.] geboren op [...], op grond van een huwelijk afgesloten op 04/04/2011.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat de gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratief dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk, enkel een verloving; echter volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokken nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België. Echter gelet op tegenstrijdigheden met de asielaanvraag en de verklaringen voor het CGVS kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling.

Overwegende bovendien dat het voorgelegde document ter staving van de huwelijksband geen conforme huwelijksakte betreft maar een eenvoudige verklaring op eer door getuigen.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.

De visumaanvraag wordt bijgevolg geweigerd”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelt als volgt:

“Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft een beslissing genomen zonder rekening te houden met alle aanwezige stukken in het dossier.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verweerder weigert om rekening te houden de voorgelegde huwelijksakte. Dit akte is afgeleverd door de Afgaanse autoriteiten en de Belgische ambassade heeft dit document gelegaliseerd. Het feit dat verzoeker gesteld heeft tijdens zijn asielaanvraag dat hij verloofd is, mag geen reden zijn om de echtheid van dit huwelijk in twijfel te trekken.

Verzoekers waren van kinds af aan verloofd en ze hebben voor vertrek van mijnheer ‘nekah’ gedaan. Verzoekers hadden geen geslachtsgemeenschap voor de vertrek van mijnheer en vandaar dat mijnheer gesteld heeft dat ze verloofd zijn.

Verzoekster begrijpt niet waarom haar man kwalijk genomen werd door verweerder. Ze hebben altijd de waarheid gezegd en er is geen sprake van bedrieglijke verklaringen zoals verweerder dit beweert. Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening houdt met een officieel document afgegeven door de lokale autoriteiten in het land van herkomst. Dat er bijgevolg zeker een gebrekkige motivering is van de bestreden beslissing minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken.”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

2.2.2. Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag een huwelijkscertificaat voor afgeleverd door een niet nader geduide Afghaanse ambassade op 7 februari 2016 voor een huwelijk afgesloten op 4 april 2011.

Verweerder heeft dienaangaande toepassing gemaakt van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) en heeft, stellende dat niet is voldaan aan de authenticiteitsvoorwaarden, geoordeeld dat het voorgelegde huwelijkscertificaat niet kan worden erkend in België.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAESE, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Verzoekster betwist niet dat verweerder in het kader van het beoordelen van de onderhavige visumaanvraag de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het voorgelegde buitenlandse huwelijkscertificaat niet kan worden erkend in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3. In de mate dat verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert omdat werd nagelaten *“te motiveren waarom geen rekening [wordt gehouden] met een officieel document afgegeven door de lokale autoriteiten in het land van herkomst”*, moet erop worden gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het voorgelegde huwelijkscertificaat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR niet wordt erkend in België, nu het betreffende stuk van een Afghaanse ambassade in het buitenland opgesteld op 7 februari 2016 inzake een huwelijk afgesloten op 4 april 2011 is opgesteld op basis van eenvoudige mondelinge verklaringen, en dus niet op basis van officiële stukken ten tijde van het aangaan van het huwelijk. Hij benadrukt dat het geen conforme huwelijksakte betreft, maar een eenvoudige verklaring op eer door getuigen. Verweerder grijpt vervolgens ook terug naar de eerdere verklaringen van verzoeksters beweerde echtgenoot in België in het kader van zijn asielaanvraag op 17 januari 2012, waarbij hij naar eer en geweten verklaarde dat hij weliswaar verloofd doch ongehuwd was. Verzoekster is aldus niet ernstig waar zij zonder meer voorhoudt als zou op geen enkele wijze worden gemotiveerd waarom het door haar voorgelegde stuk niet kan worden aanvaard als bewijs van de huwelijksband. Op geen enkele wijze toont verzoekster aan dat zij niet in staat is geweest zich tegen deze vaststelling te verweren of dat deze motivering niet als afdoende is te beschouwen. Zij stelt nog dat *“de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken”*, doch de Raad begrijpt niet op welke resultaten zij dan wel doelt. In de bestreden

beslissing wordt op zich niet verwezen naar bepaalde "*resultaten*". Dit betoog van verzoekster mist de vereiste duidelijkheid. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de orde zou zijn op dezelfde gronden, gaat derhalve evenmin op. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden als zou het voorgelegde huwelijks-certificaat niet in rekening zijn gebracht. Het gegeven dat werd beslist dat dit stuk niet kan worden erkend in België is een andere kwestie.

2.2.4. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het tweede middel deels onontvankelijk, deels ongegrond. In die zin kan verzoekster in haar eerste middel niet zonder meer worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De bevindingen in de bestreden beslissing over de niet erkenning van het voorgelegde huwelijks-certificaat blijven immers overeind tot zolang de daartoe bevoegde rechter daar anders over heeft beslist.

2.2.5. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS